

РЕШЕНИЕ

№ 17

гр. Севлиево, 24.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СЕВЛИЕВО в публично заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Гергана Н. Божилова

при участието на секретаря Силвия Л. Георгиева
като разглежда докладваното от Гергана Н. Божилова Административно наказателно дело № 20224230200379 по описа за 2022 година

Жалбоподателят Й. Ц. Й. от гр. Велико Търново, чрез пълномощника си адв. В. К. от ТАК, е обжалвал Електронен фиш /ЕФ/ за налагане на глоба за нарушение, установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата /ЗДП/ № *****, издаден от Агенция "Пътна инфраструктура" /АПИ/ - София, с който е извършено нарушение на чл. 139, ал. 5 и ал. 6 във вр. с чл. 102, ал. 2 и на основание чл. 79, ал. 3 във вр. с чл. 187а, ал. 1 и 3 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ му е аложено наказание глоба в размер на 300.00 лева и е постановено заплащането на такса по чл. 10а, ал. 2 от Закона за пътищата в размер на 10.00 лева. В жалбата се твърди, че ЕФ е незаконосъобразно издаден извън сроковете по ЗАНН и при съществени нарушения на процесуалните правила.

ИСКАНЕТО в жалбата е съдът да отмени изцяло обжалвания електронен фиш.

За ответника по жалбата – Агенция "Пътна инфраструктура" - София, редовно призован, се явява представител при разглеждане на делото, който прави искане обжалваният електронен фиш да бъде потвърден като правилен и законосъобразен.

По делото се събраха писмени и гласни доказателства, от съвкупната преценка на които съдът установи следната фактическа обстановка:

На 25.06.2020 година в 08:48 часа било установено нарушение с ППС - лек автомобил „БМВ 520 ДХ Драйв“ с рег. № СВ *** МА на Главен път I-4, км. 76+135, на територията на община Севлиево, с посока намаляващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което ППС не била заплатена пътна такса по чл. 10, ал. 1

от ЗП според категорията на пътното превозно средство. Нарушението било установено с устройство № 40142, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от ЗП, намиращо се на път I-4 км. 76+135. Посоченото по-горе ППС било заснето от устройството, съответно бил изготвен и снимков материал. В последствие била направена справка, от която било установено, че ползвател на посочения по-горе автомобил е жалб. Й. Ц. Й.. За установеното нарушение на чл. 139, ал. 5 и ал. 6 във вр. с чл. 102, ал. 2 от ЗДвП, от АПИ - София, бил издаден електронен фиш, № *****, с който на жалб. Й., на основание чл. 179, ал. 3 във вр. с чл. 187а, ал. 1 и 3 от ЗДвП било наложено наказание глоба в размер на 300.00 лева и постановено заплащането на такса по чл. 10а, ал. 2 от Закона за пътищата в размер на 10.00 лева. Така издаденият електронен фиш бил изпратен за връчване на жалб. Й. и му бил връчен на 29.09.2022 година.

Гореизложената фактическа обстановка съдът намира за установена от приетите по делото писмени доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност – обжалвания електронен фиш, приложения към него снимков материал; Справка за собственост на МПС; Снимков материал на пътното превозно средство; Известие за доставяне на ЕФ и Справка от Агенция „Пътна инфраструктура“ за датата на издаване на процесния електронен фиш.

При така установената фактическа обстановка, въз основа на събраните писмени доказателства, съдът достига до следните правни изводи:

Електронният фиш е бил връчен на жалбоподателя на 29.09.2022 година. Жалбата срещу фиша е подадена по пощата на 12.10.2022 година, т.е. в законоустановения срок, поради което същата е допустима и следва да се разгледа по същество.

Подадена е също така и от процесуално легитимирано лице, тъй като именно жалбоподателят е визиран като лицето, извършило посоченото нарушение по ЗДвП.

Процесуалният представител на жалбоподателя заяви в съдебно заседание, че поддържа жалбата срещу електронния фиш с всички изложени в нея възражения.

Процесуалният представител на ответника по жалбата оспорва последната в открито заседание и моли обжалвания електронен фиш да бъде потвърден като правилен и законосъобразен.

Административно наказателното производство е строго формален процес, тъй като чрез него се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица в по-голяма степен. Предвиденият в ЗАНН съдебен контрол върху издадените от административните органи електронни фишове е за законосъобразност. От тази гледна точка съдът не е обвързан нито от твърденията на жалбоподателя, нито от фактическите констатации в електронния фиш /арг. чл. 84 ЗАНН във вр. чл. 14, ал. 2 НПК и т. 7 от Постановление № 10 от 28.09.1973 г. на Пленума на ВС/, а е длъжен

служебно да издири обективната истина и приложимия по делото закон.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:

Съдът, предвид вмененото му задължение за цялостна проверка на атакуваният електронен фиш, констатира, че същият е съставен при спазване на изискванията на чл. 189, ал. 4 от ЗДП, като в същия е посочена конкретна структура на МРРБ – Агенция "Пътна инфраструктура", която е компетентна по смисъла на чл. 10, ал. 10 от ЗП и чл. 3, ал. 5 от Наредбата за условията, реда и правилата за изграждане и функциониране на смесена система за таксуване на различните категории пътни превозни средства на база време и на база изминато разстояние /НУРПИФССТРКППСБВБИР/. В електронния фиш са посочени мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство /в случая ползвател/, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата и срока за заплащане на компенсаторна такса.

Процесният електронен фиш е издаден за извършено нарушение на разпоредбите на чл. 139, ал. 5 и ал. 6 във вр. с чл. 102, ал. 2 от ЗДвП. Съгласно разпоредбите на чл. 139, ал. 5 и ал. 6 от ЗДвП: “(5) Движението на пътни превозни средства по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, се извършва след изпълнение на съответните задължения, свързани с установяване размера и заплащане на пътните такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата, и (6) Водачът на пътно превозно средство е длъжен преди движение по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, да заплати таксата по чл. 10, ал. 1, т. 1 от Закона за пътищата в случаите, когато такава е дължима според категорията на пътното превозно средство, освен когато таксата е заплатена от трето лице.”. От своя страна разпоредбата на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП задължава собственикът на моторното превозно средство да не допуска движението на пътно превозно средство по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, ако за пътното превозно средство не са изпълнени задълженията във връзка с установяване на размера и заплащане на съответната такса по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата според категорията на пътното превозно средство, като ако в свидетелството за регистрация е вписан ползвател, задължението се изпълнява от него.

Санкциите, определени на жалбоподателя - глоба в размер на 300 лева и и такса по чл. 10а, ал. 2 от Закона за пътищата /ЗП/ в размер на 10.00 лева са наложени на основание чл. 179, ал. 3 във вр. с чл. 187а, ал. 1 и ал. 3 от ЗДвП, съгласно която разпоредба: „Водач, който управлява пътно превозно средство по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което е дължима, но не е заплатена такса по чл. 10, ал. 1, т. 1 от Закона за пътищата, се наказва с глоба в размер 300 лв.”, а съгласно чл. 187а, ал. 1 и ал. 3 от ЗДвП: “При установяване на нарушения по чл. 179, ал. 3 – 3б в отсъствие на нарушителя се счита, че пътното превозно средство е управлявано от

собственика му, а в случаите, в които в свидетелството за регистрация на пътното превозно средство е вписан ползвател – от ползвателя, освен ако бъде установено, че пътното превозно средство е управлявано от трето лице.... Когато в свидетелството за регистрация на пътното превозно средство е вписан ползвател, имуществената санкция по ал. 2 се налага на него. Ако вписаният ползвател е физическо лице, се прилага ал.1”. Съобразявайки тази последна разпоредба съдът приема за несъстоятелно твърдението на жалбоподателя, изложено чрез процесуалния му представител, че санкцията не следвало да се наложи на ползвателя на автомобила, какъвто е жалбоподателя, а на неговия водач, т.е. на лицето, което е управлявало автомобила на конкретната дата, който той обаче не може да посочи, тъй като поради изминалия дълъг период от време от датата на заснемането на процесното нарушение до датата на връчване на жалбоподателя на процесния ЕФ, последният не би могъл да си спомня кой е управлявал автомобила тогава. Във връзка с това възражение съдът следва да посочи, че съгласно горецитираната разпоредба законодателят е предвидил санкцията да се налага на собственика или ползвателя на автомобила, без да е необходимо да се изследва въпроса кой е управлявал същия на инкриминираната дата. Ето защо съдът намира това възражение за несъстоятелно.

На следващо място следва да се обсъди най – същественото възражение на жалбоподателя – това за изтичане на сроковете по чл. 34 от ЗАНН, съответно за изтичането на погасителната давност за търсене на административно – наказателна отговорност на жалбоподателя. Съдът не споделя така изложените доводи по следните съображения. Съгласно Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2014 г., ОСНК и ОСС на Втора колегия на ВАС уредбата относно погасяване на наказателното преследване по давност в общата част на Наказателния кодекс намира приложение и в административнонаказателното производство по силата на препращащата разпоредба на чл. 11 от ЗАНН. Институтите на преследвателната давност по НК са приложими в административнонаказателното производство не само относно абсолютната давност, но и относно обикновената давност за преследване. В процесния казус специалните давностни срокове по чл. 34 от ЗАНН са неприложими, доколкото те регламентират съставянето на АУАН и издаването на наказателно постановление, а електронният фиш не е нито едното, нито другото. Законната препратка в чл. 189, ал. 14 от ЗДвП не се отнася за електронните фишове. Напротив, разпоредбата на чл. 85а от ЗАНН предвижда, че доколкото в този закон няма особени правила за административнонаказателния процес при нарушения, установени с техническо средство или система съгласно чл. 39, ал. 4 се прилагат разпоредбите на ЗДвП. Особени правила относно производството по издаване на електронни фишове ЗАНН не съдържа. Поради това, относно институтът на погасителната давност за административнонаказателно преследване, по силата на препращащата норма на чл. 11 от ЗАНН, са приложими разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, в

частност срокът по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК /ред. ДВ, бр.26/2010 г./, а именно 3 години. В процесния случай административнонаказателното преследване е било възбудено със съставянето на ЕФ, което процесуално действие е от категорията на прекъсващите давността по чл. 81, ал. 2 от НК, тъй като е предприето срещу конкретно лице, за конкретно деяние, т.е. има необходимата предметна и персонална насоченост. ЕФ срещу жалб. Й. е издаден на 24.03.2021 г., т.е. в срока по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК спрямо датата на нарушението. Съгласно нормата на чл. 81, ал. 2 от НК след свършване на действието, прекъсващо давността, започва да тече нова тригодишна давност. След издаване на процесния електронен фиш АПИ е предприела действия за връчването му на административнонаказателноотговорното лице, но същият е достигнал до адресата жалб. Й. на 29.09.2022 г. В този смисъл, от последното прекъсващо давността действие - 24.03.2021 г., до датата на връчване на електронния фиш – 29.09.2022 г., е изминал срок не по-дълъг от три години. Следователно в случая тригодишната давност за преследване по чл. 81, ал. 2, вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК вр. чл. 11 от ЗАНН не е настъпила, поради което не е отпаднала възможността спрямо нарушителя да може да бъде завършено започналото административнонаказателно преследване с реализиране на отговорността му за констатираното административно нарушение. В сходен смисъл е и Решение № 75 от 01.03.2019 г. на Административен съд Перник по КНАХД № 44 по описа за 2019 година.

Що се касае до възражението на жалбоподателя, че никъде в електронния фиш не се сочело, че нарушението било извършено при управление на МПС, съдът следва да посочи, че нарушението е установено с устройство, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от ЗП, което заснема единствено движещи се автомобили, като в конкретния случай устройството е било монтирано на път I-4 км. 76+135 на територията на Община Севлиево и заснемането на автомобила е направено именно при движението на последния и преминаването му покрай устройството.

Съобразявайки изложеното по – горе съдът намира, че обжалваният електронен фиш следва да се потвърди като законосъобразен.

Съгласно разпоредбата на чл. 63д от ЗАНН в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноси по реда на АПК. Уредбата препраща към чл. 143 от АПК, който пък от своя страна препраща към чл. 77 и чл. 81 от ГПК, регламентиращи, че съдът дължи произнася по възлагане на разноските, само ако съответната страна е направила искане за присъждането им. В конкретния случай, с оглед изхода на правния спор, разноси се дължат в полза на административно-наказващия орган, чийто представител своевременно е поискал присъждането им. Предвид изхода от спора и изрично направеното искане, на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН във вр. чл. 37, ал. 1 от ЗПП вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в полза на

Агенция "Пътна инфраструктура" следва да бъде присъдено юрисконсулско възнаграждение в размер на 120.00 лева, чийто размер бе определен от съда съобразявайки правната и фактическа сложност на делото.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 2, т. 1 от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата № 1100091686, издаден от Агенция "Пътна инфраструктура"- София, с който за извършено нарушение на чл. 139, ал. 5 и ал. 6 във вр. с чл. 102, ал. 2 и на основание чл. 179, ал. 3 във вр. с чл. 187а, ал. 1 и 3 от Закона за движението по пътищата на Й. Ц. Й., ЕГН: *****, от гр. Велико Търново, ул. ***, ет. 3, е наложено наказание глоба в размер на 300.00лв. /триста/ лева и е постановено заплащането на такса по чл. 10а, ал. 2 от Закона за пътищата в размер на 10.00лв. /десет/ лева, като ЗАКОНОСЪОБРАЗЕН.

ОСЪЖДА Й. Ц. Й., ЕГН: *****, от гр. Велико Търново, ул. ***, ет. 3, да заплати в полза на АГЕНЦИЯ «ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА» - София юристконсулско възнаграждение в размер на 120,00лв. /сто и двадесет/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд гр. Габрово в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Севлиево: _____